ये सहाꣳसि सहसा सहन्ते। रेजते अग्ने पृथिवी मखेभ्यः। अꣳसेष्वा मरुतः खादयो वः ॥ ५ ॥

वक्षः सुरुक्मा उपशिश्रियाणाः। विविद्युतान वृष्टिभीरुचानाः। अनु स्वधामायुधैर्यच्छमानाः। यावः शर्म शंसमानाय सन्ति। त्रिधातूनि दाशुषे यच्छताधि। अस्मभ्यं तानि मरुतो वियन्त। रयिं नो धत्त वृषणः सुवीरं। इमे तुरं मरुतो रामयन्ति। इमे सहः सहसानमन्ति। इमे शꣳसं वनुष्यतो नियान्ति ॥ ६ ॥

गुरुद्वेषोअरारुषे दधन्ति। अरा इवेद्चरमा अहेव। प्र प्रजायन्ते अकवामहोभिः। पृश्नेः पुत्रा उपमासो रभिष्ठाः। स्वया मत्या मरुतः संमिमिक्षुः। अनु ते दायि महइन्द्रियाय। सचा ते विश्वमनु वृत्रहत्ये। अनु क्षत्रमनु सहो यजत्र। इन्द्र देवेभिरनु ते नृषह्ये। य इन्द्रशुष्मो मघवन्ते अस्ति ॥ ७ ॥

शिक्षा सखिभ्यः पुरुहूत नृभ्यः। त्वꣳ हि दृढा मघवन् विचेताः। अपावृधि परिवृत्तिन्नराधः। इन्द्रो राजा जगतश्चर्षणीनां। अधिक्षमि विषुरूपं यदस्ति। ततो ददातु दाशुषे वसूनि। चोदद्राधउपस्तुतश्चिदर्वाक्। तमु ष्टुहि योअभिभूत्योजाः। वन्वन्नवातः पुरुहूतः